

Lakot Ja Työväen "Omat" Virkailijat

JOIDENKIN viimeaikaisten työtaisteluiden yhteydessä on ollut tilaisuus tehdä havaintoja siitä, miten radikalismina pidetyt tai työväestön nimessä virkoihinsa valitut hallitusvirkailijat suhtautuvat lakkoihin, kun niitä sattuu heidän omassa valtiopiirissään. Tai oikeammin ehkä olisi sanoa: miten he joutuvat lakkoihin suhtautumaan, sillä ilmeistä on että heidän omilla, mahdollisesti työväestölle suosiollisillakin tarkoituksillaan on asiaan verrattain vähän vaikutusta käytännössä.

Onhan meille kaikille tunnettua kuinka paljon on puhuttu siitä, että taantumukselliset kapitalistiset virkailijat murskaavat lakkoja poliisin kapulalla ja sotilaiden pistimillä. Erikoisen tuttua on tämä niille työläisille jotka ovat aikoinaan olleet mukana poliittisissa liikkeissä. Niiden taholta on aina arvosteltu I. W. W:tä siitä että se ei luota poliittiseen toimintaan, jonka kautta muka voitaisiin estää poliisin kapula kolahtamasta lakossa olevan työläisen päähän. Valittaisiin näet omat virkailijat ja ne sitten käyttäisivät virka-asemaansa auttaakseen työläisten taisteluita.

Sama ajatus on nykyisellä kommunistiseksi nimitetylläkin liikkeellä. Siinä tarkoituksessahan sekin virkapaikkoja omille miehilleen tavoittelee. Ja kun nähdään toisten "työväen virkailijain" käyttävän samoja menettelytapoja lakkotaisteluissa kuin yleensä kapitalistisen yhteiskunnan virkailijat käyttävät, selittävät "kommunistit" sen tapahtuvan siitä syystä, että nämä eivät ole niitä oikeita työväen virkailijoita; ovat pettäneet työväestön ja siitä syystä toimivat kuten toimivat. Mutta kun saataisiin valituksi heidän miehensä niin silloin olisi asia kokonaan toisin. — Samaa muuten sanovat kaikki poliittiset liikkeet toisistaan.

Sellainen on perin epämaterialistinen ajatus. Virkailijan toimintaa tehtävässään voi perin pienessä määrin määrätä hänen

oma persoonallinen käsityksensä tai halunsa. Hän on vain yksi vähäinen osa suuressa kapitalistisen luokkayhteiskunnan koneistossa. Tämä koneisto toimii varmaa tarkoitusperää palvellakseen, nimittäin omistajain luokkaetuja. Sitä varten se on rakennettu ja ainoastaan siihen tehtävään se on soveltuva. Mikä tahansa nappula tai osa koneistosta, joka mahdollisesti asettuu vastahakaan tai kieltäytyy palvelemasta koneiston yleistä tarkoitusperää, tulee pian murskatuksi tai heitetyksi syrjään. Tämän käsittäen "työväen" virkailijakin tavallisesti alistuu kapitalistisen yhteiskunnan hallitsevan luokan tahtoon ja toimii siten kuin hänen odotetaan toimivan, sillä hän haluaa säilyä asemassaan.

Lukuisia esimerkkejä asiaa valaisemaan voitaisiin ottaa eri maista, joissa on ollut sen- tai tämänlaisia "työväen hallituksia." Ne osoittaisivat erikoisesti sitä, minkä veran sellaiset hallitukset, koko kansakuntaa käsittävässäkin mittakaavassa, voivat työväestön luokkaetuja palvella kapitalistisessa järjestelmässä. Tulokset työväestölle ovat yleensä olleet perin laihat. Mutta tyydymme tässä käsittelemään läheisempiä tilanteita ja tapahtumia.

Lakko Farmer-Labor-puolueen hallitsemassa valtiossa

Lakkoja on käyty nykyisin verrattain paljon ja sellaisia lakkoja joissa taistelevain puolten kesken tapahtuneet yhteentörmäykset ovat olleet kiivaita. Kukaan tuskin lienee niin naivi että odottaisi lakkoja voitavan välttää yksinomaan siitä syystä että valtiossa on "työväen" kuvernööri, tai kaupungissa on sosialistiksi tunnettu pormestari. Sellaiset virkapaikkojen valtaukset eivät ratkaise toimeentulon kysymystä muille paitsi niille jotka virkoihin valitaan. Niinpä työväestö joutuu omilla keinoillaan huolehtimaan omasta toimeentulostaan ja sen tehoisin ja tunnetuin keino on lakko parempien työ- ja

palkkaehtojen puolesta. Näitä ehtoja eivät nimittäin määrittele virkailijat, vaan työnantajaluokka — ja työväestö silloin kun sillä on järjestynyttä voimaa käytettävään.

Minneapolisin ajurien lakko on lukijoillemme hyvin tunnettu tapaus. Yhtä hyvin tunnettua lienee se että Minnesotassa on Farmer-Labor-puolueen kuvernööri ja samoin huomattava joukko muita saman puolueen nimessä valittuja poliittisia virkailijoita. Luonnollisesti silloin kun työväestön nimessä virkailijat valitaan, odotetaan heidän myöskin toimivan työläisten eduksi. Missä määrin siten tapahtui, ja missä määrin siihen oli mahdollisuuksia-kaan, Minneapolisin lakon yhteydessä, siihen sopii työläisten kiinnittää huomiotaan. Sen laatuiset tapaukset antavat meille käytännöllistä selvyyttä — ei ainoastaan teorioita — ”työläisten omien” virkailijain merkityksestä työtaistelujen yhteydessä.

Työtaisteluissa on kysymys kahden luokan jyrkästi vastakkaisista eduista. Kumpikin luokka varustautuu parhaansa mukaan yhteentörmäyksien varalle. Työläisten puolella tämä tarkoittaa sitä, että estetään täydelleen työskentely lakonalaisilla työmailla. Ja tehoisimpana keinona siihen on havaittu joukko-lakkovahdinta. Työnantajain puolelta taas koetetaan kaikin keinoin saada työt käyntiin rikkurivoimalla. Jos nyt ”työväen virkailija” olisi siinä asemassa että hän voisi ja tahtoisi asettua kamppailussa sille puolelle jonka etuja hänen oletetaan ajavan, tulisi hänen käyttä valtaansa ja voimakelojaan rikkuroimisen estämiseksi.

Onko koskaan kuultu että jonkun kaupungin pormestari lähettäisi poliisijoukon tai jonkun valtion kuvernööri lähettäisi sotaväenosaston suojelemaan lakkovahteja ja estämään rikkurien työhön pääsemistä? Ei ole. Päinvastoin nämä voimat esiintyvät työtaisteluissa aina rikkurien suojelejoina. Eikä sen tarvitse aina tapahtua siten siitä syystä, että kysymyksessä oleva virkailija olisi vihamielinen lakossa oleville työläisille ja suosiollinen työnantajille. Se tapahtuu siksi, että heidän asemansa, kapitalistisen yhteiskunnan virkakoneiston

osina, vaatii heidät siten tekemään, huolimatta heidän omista mielipiteistään.

Tämän yhteiskuntamme lait myöntävät, monilla rajoituksilla tosin, työläisille oikeuden lakkovahdintaan. Mutta samalla ne jyrkästi ja selvästi takaavat työnantajille oikeuden töiden teettämiseen lakon aikana rikkurivoimalla. Poliisipäälliköt, pormestarit ja kuvernöörit ovat vannoutuneet näitä lakeja toimeenpanemaan. Jos he eivät sitä tee, rikkovat he virkavalansa ja hallitseva luokka pitää huolen siitä että he menettävät virkansa.

Sitä virkailijat luonnollisesti eivät halua. Siksipä he tekevätkin tavallisesti kaiken voitavansa pelastuäkseen sellaiseen asemaan joutumasta. Lakon uhatessa koettavat he kaikin mahdollisin keinoin estää sen, saada työläiset tinkimään vaatimuksistaan ja perääntymään lakkoaikeistaan. Ja kuitenkin on tosiasia se että työläisten etuja voidaan ainoastaan tehoisain lakkojen kautta eteenpäin ajaa. ”Työväen virkailija” joutuu siten jo lakon edelläkin tavallisesti toimimaan niiden etuja vastaan, joiden eduksi hänen oletetaan virassa olevan.

Lakon alettua joutuu hän antamaan turvaa ja apua ainoastaan yhdelle taistelevista puolista, nimittäin työnantajille. Rikkurien työskentely on turvattava ja sehän juuri on sitä mitä työläiset lakkovahdinnalla koettavat estää. Minneapolisin ajurien lakossa vangittiin yli sata miestä ”väkivaltaisuuksien estämiseksi” jo ennen kuin mitään sanottavampia väkivaltaisuuksia oli tapahtunut. Varmana voimme pitää että nämä vangitut olivat lakkolaisia ja lakkovahteja.

Kaupungin poliisivoimaa lisättiin suuressi — ei suinkaan lakkovahdinnan tehoistamiseksi, vaan rikkuroimisen turvaamiseksi. Kun näytti siltä että ei lisättykään poliisivoima ehkä riitä, kutsui kuvernööri Olson valtion sotaväen valmiiksi paikalle, myöskin rikkuroimisen turvaamiseksi. Kaunistelevalle kielellä sanottuna se kutsuttiin ylläpitämään järjestystä, mutta asiallisesti se tarkoitti sitä, että jos työnantajat saavat työt käyntiin rikkurien avulla, niin sotaväen on pidettävä huoli siitä

että lakkolaiset eivät saa sitä estää. Mikä hyvänsä kuvernöörin oma yksityinen mielihyvä tai halu asiaan nähden saattoikin olla, se ei merkinnyt mitään. Hän oli antautunut kapitalistisen luokkayhteiskunnan virkailijaksi ja hänen täytyi toimia siten kuin tämänlaisen yhteiskunnan hallitseva luokka ja sen laitimat lait määräsivät — tai jättää virkansa.

Kuvernööri uhkasi myöskin julistaa sotatilan voimaan, jos eivät rauhattomuudet muuten loppu. Ja mistä nämä rauhattomuudet aiheutuivat? Siitä että työläiset tahtovat estää töiden teettämisen rikkurivoimalla ja yönantajat, rikkurien ja poliisien avulla, koettivat saada ne käyntiin. Kun tämänlaisessa tilanteessa tapahtuu yhteentörmäyksiä ja tappeluita, ovat ne työnantajain ja virkavallan puolelta aina "järjestyksen ylläpitoa," mutta työläisten puolelta "rikollista mellakoimista."

Sotatila tällaisessa tilanteessa olisi luonnollisesti merkinnyt sitä, että lakkovahdinta olisi estetty, mutta rikkureiden työskentely turvattu sotilasvoimalla. Työläiset olisi estetty käyttämästä heidän käytettävissään olevaa keinoa vaatimustensa voittamiseksi, mutta työnantajain keino lakon hajoittamiseksi olisi saanut aseellisen suojan. Mitkään selittelyt sotaväen paikalle kutsumisesta "laittomien joukkojen varalta" eivät itse asiaa toiseksi muuta. "Laittomia joukkoja" tämänlaisessa tapauksessa ovat aina työläiset silloin kun he koettavat estää rikkurityöskentelyä; se kun on kaikin puolin laillista ja oikeutettua saamaan aseellistakin turvaa valtion hallitusvirkailijoilta.

Kaupunkien poliisipäälliköt ovat luonnollisesti valtion kuvernöörin määräysvalan alaisia. Minneapolisin poliisipäällikkö antoi julistuksen että kuorma-autoliikenne tullaan alkamaan, jo ennen lakon päättymistä. Se ei tarkoittanut sen vähempää kuin että lakko tullaan murtamaan poliisivoimalla, edellyttäen että rikkureiksi halukkaita työläisiä on saatavissa. Ja ainoastaan siihen suuntaan voi kohdistua hallitusvirkailijain toiminta työtaisteluissa — työnantajain eduksi.

Lakko sosialistien hallitsemassa kaupungissa

Milwaukee on kauan ollut tunnettu kaupunkina jota sosialistit hallitsevat. Ja sosialistiset virkailijat käsitetään olevan myöskin niitä "työväen omia virkailijoita." Nykyisinkin on tunnettu sosialisti tämän kaupungin pormestarina; missä määrin muu virkakunta on myöskin socialisteista kokoon pantu, ei ole tarkalleen tämän kirjoittajan tiedossa. Sosialistien oleminen kaupungin hallituksessa ei kuitenkaan ole kyennyt ratkaisemaan työläisten toimeentulon kysymyksiä Milwaukeeessa yhtään paremmin kuin Farmer-Labor-puolueen valtiohallitus Minnesotassa. Lakkoihin, taloudelliseen suoraan toimintaan, täytyy työläisten turvautua jotain itselleen saadakseen, siellä kuten muuallakin.

Äsken käytiin Milwaukeeessa lyhyt mutta verrattain kiiwas raitiotyöläisten lakko. Niinä muutamana päivänä mitkä lakko kesti, ennätti jo tapahtua paljon sellaista joka osoitti työläisillä "socialistisessa kaupungissa" olevan vastassaan kaikki samat riistäjäluokan voimakeinot kuin kaikkialla muuallakin. Pormestari Hoan saattaa olla kuinka vakaumuksellinen sosialisti tahansa, mutta hänen toimintansa kapitalistisen yhdyskunnan johtavana virkailijana ei voi olla mitään muuta kuin mitä sellaisen virkailijan tehtäviin riistojärjestelmässä kuuluu, sillä hän haluaa olla edelleen Milwaukeeen pormestarina.

Tässä lakossa tuli merkitsevänä asiana esiin yhtiönunionismi, vastakohtana työläisten ammattiuonille. Yhtiö tahtoi pakoittaa työläisensä kuulumaan järjestöön jonka kontrolli olisi työnantajain käsissä. Sosialistitkin yleensä tuomitsevat sellaiset järjestöt työläisille vahingollisiksi. Mutta kun kaupungin poliisivoimaa käytettiin lakossa, jouduttiin sitä käyttämään juuri yhtiönunionismin puolesta, lakkoutuneita työläisiä vastaan ja siis työnantajain tarkoituksien edistämiseksi.

Voidaan väittää että tapahtui metelöimistä ja virkailijain sekä poliisin velvollisuus on estää metelöiminen. Mutta mistä aiheutui se metelöiminen? Yksinkertaisesti siitä että työläiset tahtovat tehdä

lakkonsa tehoisaksi ja estää rikkuroimisen. Lakoissa yleensä ei tapahdu mitään rauhottomuuksia eikä metelöimisiä jos ei niissä esiinny rikkureita. Ja rikkureita ei useinkaan ilmestyisi jos he eivät tietäisi saavansa poliisivallan apua. Vähemmän yhteenottoja tapahtuu lakkolaisten ja rikkurien kesken kuin lakkolaisten ja rikkureita turvaamaan lähetettyjen poliisien ja hurttien kesken. Josko näiden lähettäjänä on sosialisti tai joku muu, se ei suures-tikaan näytä asiaan vaikuttavan.

Edellä mainitut esimerkit, monien muiden samanlaisten ohella, toteavat meille ensiksi sen, että mitkään virkailijat, olkoot heidän persoonalliset yhteiskuntakäsitteensä mitkä tahansa ja lukeutukootpa he mihin puolueeseen tahansa, eivät voi työläisten puolesta ratkaista taloudellisia luokkaetukysymyksiä. Ja toiseksi ne osoittavat että ei virkailijan periaate eikä hänen puolueohjelmansa määrää hänen toimintaansa luokkayhteiskunnan ristiriitojen ratkaisussa; hänen toimintansa määrää sen järjestelmän, jonka palvelukseen hän on virkailijana antautunut, luonne ja sille ominaiset tehtävät ja menettelytavat, ja ne palvelevat hallitsevan luokan etuja. Lakkotaisteluissa voi "työväen virkailija" korkeintaan hetkisen viivyttää tai hiukan lieventää jotakin työläisten alistustoimenpidettä, jonka joku toinen voisi toimeenpanna nopeammin ja räikeämpänä. Mutta luokkaetujen jyrkästi vastakkain törmätessä, asiain kireälle joutuessa, on hänen toimittava siten kuin vallitseva järjestelmä vaatii toimimaan. Ja se on: hallitsevan luokan eduksi.

Työväestö itse ainoastaan on siinä asemassa jossa voidaan sen luokkaetujen puolesta toimia ilman mitään sivutarkoituksia. Työläinen on suorasti vastakkaisessa asenteessa riistäjänsä. Häntä eivät sido mitkään virkavelvollisuudet tai virkaedut hallitsevaan luokkaan. Tehoisalla ja kyllin laajalla järjestymisellään voi työväestö tehdä lakkonsa tehoisiksi ja estää rikkuroimisen, josta yhteentörmäykset melkein ai-

na aiheutuvat. Samoilla keinoillaan voi se tehdä tehottomiksi myöskin ne luokkavaltion väkivaltavoimat joita ollaan aina valmiit käyttämään rikkurien turvaamiseen ja lakkojen murtamiseen, huolimatta siitä minkälaisilla tunnuslauseilla niitä komentavat virkailijat ovat asemiinsa päässeet.

* * *

Yllä oleva kirjoitus on kirjoitettu ennen kuin Minneapolisin kuorma-ajurien toinen lakko alkoi; siis ensimmäisen lakon ja sen tapahtumain valossa. Nyt käynnissä oleva lakko on ollut ensimmäistä jyrkempiirteinen ja työnantajain sekä virkailijain toimenpiteet sen murskaamiseksi väkivaltaisempia. Työläisiä on tapettu, haavoitettu kymmenittäin ja vangittu sadoittain. Mitään sellaista ei kuitenkaan ole ilmennyt tässä nykyisessä lakossa, joka antaisi ai-hetta peruuttaa sitä mitä edellä olevassa on sanottu. Päinvastoin se on tullut todistetuksi.

Ensimmäisessä lakossa uhattu sotatila julistettiin. Raakamainen väkivalta on kohdistettu lakkolaisia vastaan. Lakkovahtiminen on jyrkästi kielletty kuvernöörin määräyksellä ja sotaväki on koettanut parhaansa mukaan toteuttaa määräystä käytetty. Joukkokokousten pitäminen on kielletty. Joukkokokousten pitäminen on kielletty. Sanalla sanoen, kaikki virkavallalle tunnetut lakonrikkomistoimenpiteet on otettu käytäntöön, sanomalehtien propagandasta aina sotaväen pistimiin ja kuularuiskuihin saakka.

Jos työväestö on todella tarvinnut käytännöllistä todistusta siitä, kuinka hyödyttömiä sen "omat" virkailijat ovat luokkataistelussa, on se sellaisen todistuksen saanut, selvänä ja kieltämättömänä, Minneapolisin kuorma-ajurien toisessa lakossa. Samalla se on saanut kieltämättömän todistuksen siitä, että taisteluissaan toimeentulonsa, elämänsä ja paremman yhteiskuntajärjestelmän puolesta työväestö voi luottaa ainoastaan itseensä ja omaan teollisesti järjestyneeseen voimaansa.